

Art i ciència

per BOYE LLORENS PETERS

Les obres de Jorge Carla (Madrid, 1974) que apareixen en el present número han estat realitzades expressament com a il·lustracions, buscant una possible relació amb els articles publicats sobre biotecnologia, un tema del qual no solen saber molt els artistes.

Inicialment l'artista es va proposar mostrar una selecció dels seus últims treballs, una opció comprensible, ja que els artistes sempre volen ensenyar les seues obres més recents. Carla fa un temps que treballa de manera consistent i decidida en una línia coherent amb els seus principis i antecedents –sempre qüestionant els límits mateixos de l'art– alhora que estimulants i suggeridora quant a les variades

Jorge Carla. *Il·lusió i quatre esglaons*, 2018. Tècnica mixta sobre paper, 50 x 66 cm.

«Qualsevol semblança amb la realitat és merament circumstancial: a Jorge Carla no li interessa la representació fidedigna de la realitat»

possibilitats que es despleguen a partir d'ací entre la pintura i l'escultura. No obstant això, aquests treballs –assemblatges de fustes, cartons i teles, amb taques de pintura, que en principi remetent al constructivisme de Joaquín Torres García, encara que tenen major relació amb els pressupòsits del moviment francès dels setanta, *Supports/Surfaces*– no resulten adequats com a il·lustracions. Per descomptat, en el seu caràcter abstracte no tenen res a veure amb la tecnologia i tampoc al·ludeixen a la biologia.

El llenguatge figuratiu, descriptiu, seria més indicat. No obstant això, apareix només de manera esporàdica en la trajectòria de Carla; una figuració esquemàtica i expressiva que pren com a referents tant l'*art brut* de Jean Dubuffet, com la rebel·lia i l'inconformisme de Jean Michel Basquiat o Willem de Kooning. Els anys l'han portat cap a l'abstracció.

La sèrie potser més apropiada era «Ortopedia y furia», un projecte curt, en col·laboració amb Luis Moscardó, on van experimentar amb les dissonàncies i estridències de les seues aportacions successives, generant unes escaiols que recorden els *freaks* de Tod Browning en clau neoexpressionista al Georg Baselitz. Però hauria resultat una mica tòpic i limitat.

Va pensar llavors en unes pintures abstractes, de retícules o seqüències de toscos quadrats concèntrics de distints colors, una sèrie que reprèn de tant en tant. Aquestes composicions poden interpretar-se vagament com a representacions d'estructures cel·lulars o de quelcom orgànic. Els contrastos de color en els contorns irregulars emulen en un cert sentit la funció del color en els diagrames dels llibres de biologia de la nostra adolescència; al cap i a la fi, qui no s'imagina l'estructura genètica dels cromosomes com a seqüències de colors purs?

Finalment va optar per obra nova, diferent de tot l'anterior. Obres abstractes, plenes de color i riques en matisos, esguitades amb elements diagramàtics que en algun cas assumeixen la forma de la doble hèlix. Qualsevol semblança amb la realitat és merament circumstancial: no li interessa la representació fidedigna de la realitat.

Inquiet i iconoclasta, Jorge Carla està entestat en la investigació del llenguatge plàstic com a disciplina autònoma, i la seua incidència sobre l'emoció i la manera de copsar la realitat, sobre la vida mateixa, sempre des d'una lògica de paràmetres antieucleidians. Es tracta de desentranyar la fascinació que produeix l'efecte de transcendència de la vivència estètica en el si de l'experiència personal, els aspectes objectius de la subjectivitat; una fascinació, en definitiva, parella a la produïda pel caràcter alquímic dels processos en la biotecnologia. Ⓞ

Boye Llorens Peters. Comissari i crític d'art (València).